

Το μπαρ Meetings βρίσκεται αριστερά όπως μπαίνεις στην Αθνασία, μεταξύ Ευτυχίδου και Αριστοξένους. Απέξω είναι βαμμένο σε αποχρώσεις σκούρου μπλε και μαύρου, ενώ η ταμπέλα είναι κόκκινη, γραμμένη με απομίμηση γραφικού χαρακτήρα.

Ένα περιπολικό του αστυνομικού τμήματος Παγκρατίου έχει αποκλείσει την είσοδο. Η πόρτα του μπαρ είναι κλειστή, αλλά ανοίγει με το πρώτο χτύπημα. Στην είσοδο στέκεται ένας τριανταπεντάρης, ψηλός, αδύνατος, με πλούσια γένια. Το βλέμμα που μας ρίχνει, μαρτυράει όλη την αναστάτωση του.

«Είμαι ο Νάσος» μου λέει από κεκτημένη ταχύτητα, γιατί έτσι προφανώς συστήνεται στους πελάτες του.

«Επώνυμο;»

«Μελανάκης».

«Είσαι ο ιδιοκτήτης;»

«Ναι».

«Πού είναι το θύμα;»

«Πίσω στη μικρή αυλή με τα άδεια μπουκάλια».

Το μπαρ έχει την κλασική μπάρα στο βάθος, και

στην αίθουσα σεπαρέ και στρογγυλά τραπεζάκια με καρέκλες. Σε ένα απ' αυτά κάθεται μια πενηντάρα με ένα μπουκάλι νερό και ένα ποτήρι μπροστά της.

«Είσαι η κυρία Γεωργία;» τη ρωτάω.

«Μάλιστα».

«Κάνε λίγη υπομονή ακόμα, κυρία Γεωργία. Θα τα πούμε σε λίγο».

Πίσω από την μπάρα, ανάμεσα στα ράφια με τα ποτά, υπάρχει μια βυσσινιά κουρτίνα. Ο Μελανάκης περνάει πρώτος και τον ακολουθώ με τους δυο βοηθούς μου. Στους τοίχους, δεξιά και αριστερά, είναι οι τουαλέτες, ενώ δίπλα στην κουρτίνα υπάρχουν δύο πλυντήρια πιάτων. Φάτσα είναι η πόρτα της αυλής. Ο Μελανάκης την ανοίγει και μας κάνει τόπο να περάσουμε, αλλά ο ίδιος μένει στο μπαρ.

Η μικρή αυλή είναι γεμάτη άδεια μπουκάλια και κασόνια νερού. Ακριβώς στο κέντρο, ανάμεσα στα άδεια μπουκάλια από βότκες, ούισκι και τζιν, βρίσκεται ένα ακέφαλο πτώμα. Φοράει τζιν με γαλάζιο μακό μπλουζάκι και μοκασίνια χωρίς κάλτσες. Τώρα καταλαβαίνω την τρομάρα της κυρα-Γεωργίας. Άνοιξε την πόρτα να βγει στην αυλή και βρέθηκε μπροστά στο ακέφαλο πτώμα. Αριστερά, πάνω στο μακό μπλουζάκι, είναι καρφίτσωμένη η υπογραφή: «D».

«Κάπου εδώ θα είναι και το κεφάλι του» λέω στους βοηθούς μου.

Δε χρειάζεται να ψάξουμε πολύ. Έχει κυλήσει δίπλα στη μεταλλική ντουλάπα, που είναι τοποθετημένη στην ίδια ευθεία με την πόρτα. Μετά τη Γεωργία, είναι η δική μου σειρά για ψυχρολουσία.

Γιατί το κεφάλι είναι του Χένρικ ντε Μορ, του στελέχους της εταιρείας αξιολόγησης, που τον είχα δει να δίνει συνέντευξη στην τηλεόραση και να υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει κοινωνία.

Στον απέναντι τοίχο της αυλής βλέπω ένα πορτάκι, που θα πρέπει κανονικά να βγάζει στον πίσω δρόμο, την Ιπποδάμου. Παίρνω αμέσως τον Γκίκα, γιατί εδώ τα πράγματα δεν είναι απλώς σκούρα αλλά κατάμαυρα.

«Φωτιά στα μπατζάκια μας» είναι το σχόλιό του στη σύντομη αναφορά μου. «Δεν μπορώ να μην ενημερώσω τον αρχηγό, ούτε και να εμποδίσω τον Σταθάκο να έρθει. Γι' αυτό φρόντισε να ολοκληρώσεις την πρώτη έρευνα, ώσπου να εμφανιστεί η Αντιτρομοκρατική».

Νά που βγήκε προφητικός ο Ζήσης, λέω μέσα μου. Τη βραδιά της συνέντευξης μου είχε πει ότι θα περιμένει να σκοτώσει και τον ντε Μορ, και μετά να φιλήσει σταυρωτά τον δολοφόνο. Μόνο που για να τον φιλήσει, θα πρέπει πρώτα να τον βρούμε.

Βλέπω τον ιατροδικαστή Σταυρόπουλο να βγαίνει στην αυλή. Ρίχνει ένα φευγαλέο βλέμμα στο πτώμα και με χαιρετάει με ένα νεύμα.

«Δεν ξέρω πώς σου ήρθε να με κουβαλās κάθε φορά για να κάνω νεκροψία σε αποκεφαλισμένα πτώματα» μου λέει τσατισμένος, ενώ φοράει τα χειρουργικά γάντια του. «Πες στους δολοφόνους σου να χρησιμοποιούν και κανένα μαχαίρι ή κανένα περίστροφο, για ποικιλία».

Το αφήνω ασχολίαστο, γιατί δεν έχω όρεξη για

πλάκες. Λέω στον Βλασόπουλο να μείνει μαζί μου και στον Δερμιτζάκη να βρει σε ποιο ξενοδοχείο έμεινε ο ντε Μορ. Γυρίζω στο μπαρ για να ασχοληθώ με την κυρία Γεωργία. Ο Μελανάκης πάει κάτι να μου πει, αλλά τον κόβω.

«Περίμενε. Πρώτα η κυρία Γεωργία που βρήκε το πτώμα».

Τη βλέπω κάπως πιο ήρεμη. Τραβάω μια καρέκλα και κάθομαι απέναντί της. «Είσαι κάπως καλύτερα; Μπορούμε να μιλήσουμε τώρα;» της λέω σε φιλικό τόνο.

«Θα προσπαθήσω, αλλά είναι δύσκολο».

«Το ξέρω. Γι' αυτό, ας αρχίσουμε από τα εύκολα. Τι ώρα πιάνεις δουλειά;»

«Όχι πολύ νωρίς. Εκεί γύρω στις δέκα με έντεκα. Το μπαρ ανοίγει από τις οχτώ το βράδυ, άρα έχω όλη τη μέρα για να το καθαρίσω και να βάλω τάξη».

«Σήμερα τι ώρα έπιασες δουλειά;»

«Νωρίτερα. Γύρω στις εννιά και μισή. Σηκωθήκαμε πιο νωρίς με την κόρη μου, γιατί θα στέλναμε τα εγγόνια μου στην κατασκήνωση. Από τότε που ο αχαΐρευτος ο γαμπρός μου ξελογιάστηκε και μας παράτησε, όλο το βάρος έπεσε πάνω σ' εμάς τις δυο γυναίκες. Έτσι, όταν η κόρη μου πήρε τα δυο παιδιά να τα πάει στο πούλμαν, είπα να 'ρθω κι εγώ εδώ, για να τελειώνω μια ώρα νωρίτερα». Πίνει μια γουλιά νερό και συνεχίζει. «Πάντα αρχίζω με το συμμάζεμα του μπαρ. Μαζεύω τα άδεια μπουκάλια σε μια γωνιά, βάζω τα πιάτα και τα ποτήρια

στο πλυντήριο και καθαρίζω τα σεπαρέ και τα τραπεζάκια. Έτσι έκανα και σήμερα. Άφησα το σκούπισμα και το σφουγγάρισμα τελευταία. Όταν άνοιξα την πόρτα για να πάρω από την ντουλάπα της αυλής τα καθαριστικά, τότε τον είδα».

Η εικόνα ζωντανεύει πάλι μπροστά στα μάτια της και τα σκεπάζει με τις παλάμες της, για να τη διώξει.

«Είδες μόνο το σώμα ή και το κεφάλι;»

«Μόνο το σώμα. Έβαλα τις φωνές και έτρεξα πίσω στο μπαρ. Όταν συνήλθα κάπως, πήρα τηλέφωνο».

Δεν έχει να μου πει τίποτ' άλλο και δεν έχει νόημα να την κρατάω παραπάνω. «Εντάξει, κυρα-Γεωργία. Θα δώσεις στον κύριο Βλασόπουλο τη διεύθυνσή σου, για να σε ειδοποιήσουμε να έρθεις για κατάθεση, και μετά μπορείς να φύγεις».

Χαλαρώνει ανακουφισμένη και σηκώνεται. Ο Βλασόπουλος κρατάει τη διεύθυνσή της, ενώ εγώ πηγαίνω στον Μελανάκη.

«Πάμε έξω» του λέω και τον βγάζω στην αυλή.

Ο Σταυρόπουλος έχει τοποθετήσει προσωρινά το κεφάλι του ντε Μορ πάνω στους ώμους. Δε χρειάζεται να ρωτήσω τον Μελανάκη αν τον αναγνωρίζει, γιατί αντιδράει μόλις βλέπει αρτιμελή τον ντε Μορ.

«Ο Ολλανδός! Όχι, ρε γαμώτο». Γυρίζει σ' εμένα με έκφραση απελπισίας. «Πάει το μαγαζί. Έχω πάθει μεγάλη ζημιά. Και μόλις πλήρωσα μια περιουσία για την εγκατάσταση κλιματισμού για να έχω ανοιχτά και τα καλοκαίρια».

«Πού ξέρεις ότι το θύμα ήταν Ολλανδός;»

«Εκείνος μου το 'πε. Μιλούσε πολύ καλά αγγλικά και τον ρώτησα αν είναι Άγγλος. Κι εκείνος μου είπε ότι είναι Ολλανδός από την Ουτρέχτη».

«Ερχόταν συχνά εδώ;» τον ρωτάω όταν ξαναμπαίνουμε στο μπαρ.

«Τις τελευταίες μέρες κάθε βράδυ».

«Μόνος του;»

«Αν δε με γελάει η μνήμη μου, την πρώτη φορά ήρθε με κάποιον άλλον. Μετά, ερχόταν μόνος του».

«Αυτός που τον έφερε την πρώτη φορά είναι τακτικός θαμώνας;»

«Όχι, κι αυτόν τον έβλεπα για πρώτη φορά».

«Ήταν Έλληνας;»

«Όχι, ήταν και αυτός ξένος». Κοντοστέκεται μια στιγμή και μετά μου λέει σφιγμένα. «Καλύτερα να σας το πω εγώ, παρά να το ακούσετε από άλλους. Το Meetings είναι γκέι μπαρ, κύριε αστυνόμε. Οι πελάτες έρχονται εδώ, είτε για να πιούν ένα ποτήρι με ανθρώπους που έχουν τις ίδιες σεξουαλικές προτιμήσεις, είτε για να βρουν σύντροφο».

Τι μου λέει αυτό; Ότι ο Χένρικ ντε Μορ ήταν ομοφυλόφιλος. Δικό του πρόβλημα, το έγκλημα δεν ήταν σεξουαλικό, όπως άλλωστε και τα προηγούμενα. Από την άλλη, ο δράστης πρέπει να τον παρακολούθησε ή να ήξερε ότι ήταν ομοφυλόφιλος. Εκείνο που μένει άλυτο στο μυαλό μου είναι πώς βρέθηκε στην πίσω αυλή ένας πελάτης του μπαρ.

«Βγαίνουν συχνά στην πίσω αυλή οι πελάτες σου;»

Καταλαβαίνει πού το πάω και επιχειρεί να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. «Να το ξεκαθαρίσω α-

πό την αρχή, κύριε αστυνόμε. Το μπαρ δεν είναι φωνιστήριο. Είναι ένα πολύ ιν μπαρ για ομοφυλόφιλους. Εδώ συχνάζουν από στελέχη επιχειρήσεων μέχρι επιστήμονες, ηθοποιοί και καλλιτέχνες».

«Δεν απάντησες στην ερώτησή μου».

Δεν απάντησε, γιατί νιώθει άβολα. «Ακούστε, σε πολλούς αρέσει κατά καιρούς ο έρωτας της μιας βραδιάς. Υπάρχουν οικογενειάρχες, που μια στις τόσες πηγαίνουν με πουτάνες. Με τους ομοφυλόφιλους συμβαίνει πιο συχνά. Επειδή όμως είναι άνθρωποι καλοβαλμένοι, παρκάρουν το αυτοκίνητό τους στην Ιπποδάμου και βγαίνουν από το πορτάκι της αυλής για να μην τραβήξουν την προσοχή».

«Θέλω μια κατάσταση των πελατών».

«Ελάτε τώρα, κύριε αστυνόμε. Κανείς δε συστήνεται στα μπαρ με ονοματεπώνυμο. Πολλοί μάλιστα χρησιμοποιούν ψευδώνυμο για λόγους ασφαλείας. Τι κατάσταση να σας δώσω;»

«Τι ώρα κλείνετε συνήθως τα βράδια;»

«Εξαρτάται. Τις καθημερινές κλείνουμε μεταξύ δύο και τρεις. Τα παρασκευοσάββατα τυχαίνει να πιάσουμε και τις πέντε».

«Χτες τι ώρα έκλεισες;»

«Θα πρέπει να ήταν δύομισι».

Χτυπάει το κινητό μου και είναι ο Δερμιτζάκης. «Το βρήκαμε εύκολα, κύριε αστυνόμε. Έμεινε στο Attica Plaza στη Σταδίου».

«Πήγαινε αμέσως εκεί. Πάρε το κλειδί του δωματίου και περίμενέ με».

Αφήνω τον Μελανάκη και βγαίνω πάλι στην αυ-

λή τη στιγμή που έρχονται οι τραυματιοφορείς με το φορείο. Ο Σταυρόπουλος έχει τελειώσει και βγάζει τα γάντια του.

«Ίδια περίπτωση με τις δύο προηγούμενες» μου λέει. «Και εκ πρώτης όψεως είναι ο ίδιος δράστης. Βέβαια, αυτό θα σ' το πω με βεβαιότητα όταν τελειώσω τη νεκροψία».

«Πότε περίπου έγινε ο φόνος;»

«Μεταξύ δώδεκα και πέντε σήμερα το πρωί».

Ξαφνικά ακούω φασαρία στο μπαρ. Η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται ο Σταθάκος. Σταματάει απότομα, γιατί βρίσκεται φάτσα με το πτώμα, αλλά προφανώς δεν έχει δει τη συνέντευξη και δεν αναγνωρίζει τον ντε Μορ.

«Γιατί δεν ειδοποιήθηκα;» με ρωτάει απότομα.

«Γραμματέας σου είμαι, Λουκά;» του απαντώ εξίσου απότομα. «Εμένα με ειδοποίησαν από το Κέντρο Επιχειρήσεων για ένα φόνο. Από τότε σε ενημερώνω για κάθε φόνο που φορτώνομαι; Όταν είδα τον αποκεφαλισμό, ενημέρωσα αμέσως τον Γκίκα». Σταματάω και του λέω πιο ήρεμα. «Άσε το ποιος σε ειδοποίησε, γιατί έχεις δυο πονοκέφαλους μαζί. Ο πρώτος είναι ότι συλλάβατε έναν ύποπτο, αλλά οι φόνοι συνεχίζονται. Ο δεύτερος είναι ο Λεωνίδης, που θα μας διασύρει όλους, εισαγγελείς και αστυνομικούς, ώσπου να αφηθεί ελεύθερος ο πελάτης του».

Σηκώνει τους ώμους του. «Το πιθανότερο να είναι δύο οι εκτελεστές και να πιάσαμε μόνο τον έναν».

Δεν έχω όρεξη να μπω σε συζητήσεις και βρίσκω καταφύγιο στον Δημητρίου της Σήμανσης που

με πλησιάζει. «Θέλετε να ψάξουμε τίποτα συγκεκριμένο, κύριε Χαρίτο;»

«Ψάξε να δεις αν έχει το πορτοφόλι του».

Πάει αμέσως στην κωλότσεπη, βρίσκει το πορτοφόλι και το ανοίγει. «Είχε πάνω του τριακόσια ευρώ. Συνεπώς, δεν τον έκλεψαν». Συνεχίζει να ψάχνει. «Δεν υπάρχει όμως ταυτότητα».

Αν δεν τη βρούμε στο ξενοδοχείο, σημαίνει ότι την πήραν. Φωνάζω τον Βλασόπουλο και τον στέλνω να κάνει μια πρώτη γύρα στην Ιπποδάμου. Εγώ διασχίζω πάλι το μπαρ και βγαίνω από την κύρια είσοδό του στην Αθυνασίας. Ο δρόμος είναι ήσυχος, όπως οι περισσότεροι δρόμοι στο Παγκράτι, με τα αυτοκίνητα παρκαρισμένα στο δεξί πεζοδρόμιο. Μερικοί περίεργοι είναι συγκεντρωμένοι στις εισόδους των πολυκατοικιών και φιλοκουβεντιάζουν. Με βλέπουν να βγαίνω και τα βλέμματά τους πέφτουν πάνω μου. Διαγώνια, απέναντι στο μπαρ, προς την Ευτυχίδου, βλέπω ένα ψιλικατζήδικο. Αρχίζω από εκεί, επειδή τα ψιλικατζήδικα εποπτεύουν συνήθως το δρόμο και τους κατοίκους του.

Η γυναίκα στο ψιλικατζήδικο με περνάει από επιθεώρηση από την κορφή ως τα νύχια. «Αν είστε από το ΣΔΟΕ, μπορείτε να τα ψάξετε όλα. Θα με βρείτε απολύτως εντάξει».

«Δεν είμαι από το ΣΔΟΕ, αλλά από πότε το ΣΔΟΕ κυνηγάει τα ψιλικατζήδικα;»

«Είστε σοβαρός; Εδώ θα κυνηγάνε σε λίγο και τους ζητιάνους, να δουν αν πληρώνουν ΦΠΑ. Προχτές το είπα σ' έναν ζητιάνο, που είχε στηθεί έξω

από το μαγαζί και ζητιάνευε. “Πρόσεξε” του είπα, “μη σε πιάσουν ότι δεν κόβεις απόδειξη για την ελεημοσύνη, την έβαψες”».

«Δεν είμαι από το ΣΔΟΕ. Αστυνόμος είμαι».

Το πιάνει αμέσως. «Κατάλαβα, ήρθατε για το φόνο».

«Ναι, μήπως είδατε κάτι που να σας κίνησε την προσοχή;»

Με κοιτάζει αποσβολωμένη. «Ξέρετε εσείς φιλικατζήδικο που να μένει ανοιχτό ως τα ξημερώματα;» με ρωτάει.

«Δε ρωτάω αυτό. Μήπως ακούσατε τίποτα. Ποια ήταν η γνώμη της γειτονιάς για το μπαρ. Τέτοιες πληροφορίες ζητάω».

«Δέκα χρόνια είναι ανοιχτό το μπαρ, και δεν έδωσαν ποτέ αφορμή. Ούτε θόρυβος ούτε φασαρίες, το παραμικρό. Τώρα, γιατί έσφαξαν αυτόν τον ξένο, και αν έχει σχέση με τους άλλους δύο φόνους, εσείς θα μου πείτε. Πάντως, δεν είναι ο μόνος ανώμαλος που σφάζουν. Αν θυμάστε, έσφαξαν προηγουμένως και τον Ταχτσή και τον άλλο, τον εφοπλιστή στο Κολωνάκι. Το μόνο σίγουρο είναι ότι το μπαρ δεν έδωσε ποτέ αφορμή για παράπονα. Και ο Νάσος είναι πολύ εντάξει παλληκάρι. Πάντα άψογος».

Η υπόλοιπη έρευνα δεν αποδίδει τίποτα. Για να είμαι εντάξει, κάνω μια επίσκεψη και στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής, αλλά ούτε ο διοικητής έχει να μου πει κάτι το αξιοσημείωτο. Το μπαρ αποδεικνύεται καθαρό πέραν πάσης αμφιβολίας.

Φεύγω για το Attica Plaza μαζί με τον Δημητρί-

ου της Σήμανσης, γιατί περιμένω ότι εκεί θα βρω περισσότερα στοιχεία για τον ντε Μορ, παρά στο Meetings. Καθ' οδόν μου χτυπάει ξαφνικά το καμπανάκι. Πού είχα ακούσει πάλι για ζητιάνο; Σπάω το κεφάλι μου, αλλά δε θυμάμαι.